

ens Tanke, var hos mange denne: dette, at Statens lønnede Embedsmænd og Funktionærer optræde her og saa stærkt betone deres Krav til Statsmagten, til Lovgivningsmagten, er det ikke noget af den nationalliberale Embedsmandighed, er det ikke under en ny Forklædning dette gamle Spøgelse, som her viser sig, Embedsmændenes Drøm om at skulle være en Overklasse, til hvilken Lovgivningsmagten, Bønder og alle andre Mennesker have at tage skyldigt Hensyn, som de have at bære oppe som en Klasse over det øvrige Samfund?

Jeg tror, naar man tænker Sagen igennem og ser, hvem det er, der bare disse Ønsker frem, at man da maa sige: Nej, det er slet ikke den gamle national-liberale Embedsmand, her møder; de, der have baaret saavel Jernbaneforeningens som Jernbaneforbundets Resolutioner frem, ere ikke Embedsmænd, der kræve en høj Løn, som skal stille dem over den øvrige Befolkning. Det er lavt lønnede Funktionærer, der udtale deres Ønske om at faa en saadan Løn, at de paa en taalelig Maade kunne hævde en skikkelig Stilling i den Befolkning, de tilhøre. Man kan ikke paa nogen Maade karakterisere det som et Udslag af Ønsket om at blive en herskende Overklasse. Altsaa denne Indvending er ukorrekt.

Saa kommer det næste; naar man trænger dybere ind i deres Tankegang, er der det naturlige Ønske om at faa lidt mere at leve af, et Ønske, som er naturligt paa ethvert Indtægtstrin, man staar paa, men særlig naturligt for dem, der danne den overvejende Masse og staa paa en Løn under 2,000 Kr., ja langt under 2,000 Kr. Det er altid berettiget, at de haabe at faa lidt mere at leve af. Der er ikke noget underligt, noget fornærmeligt, noget krænkende, noget sælsynt i dette. Men der ligger i den Følelse, der greb Jernbanemændene lige straks, tillige noget andet. Det, som skød op i dem ved Sammenligning med andre Embedsgrene, som maa jævnstilles med dem, var, at vore Jernbanemænd — det være nu med Rette eller Urette, jeg tror med Rette — fik det Indtryk: „vi ere gennemgaaende, navnlig alle vi paa de lavere Trin, satte en lille Klasse under vore tilsvarende Kammerater i de andre Embedsgrene, vi ere alle Vegne en lille Smule tilbage for dem, det betyder, at man paa de Steder, som have haft Indfyldelse paa dette Lovforslag, ikke rigtig vurderer vort Arbejde i Sammenligning med de andre Embedsgrenes“. Og det

har fremkaldt hos dem en Følelse af, at de ere Genstand for en vis ufortjent Ringagt, at deres Arbejde ikke bliver paaskønnet saaledes, som de selv synes, at det burde paaskønnes, og det er en Følelse af den allerbedste Slags, Mennesker kunne have. Det har spillet en stor Rolle der, og det fortjener, at vi søge at forstaa det og søge der ud fra at dømme deres Op-træden.

Jeg er en Tilhænger af det Princip, at naar vi skulle behandle Lønningslove, skulle vi ikke blot tillade, men søge Forhandling med saa mange som muligt af dem, som disse Lønningslove gælde. Det gælder her, som om ethvert Forhold, hvor vi give Love for en vis Del af Samfundet, at vi skulle søge de flest mulige Oplysninger fra dem, hvem de ny Love kommer til at virke paa. Selvfølgelig skulle Organisationerne ikke fastsætte de ny Lønnings-satser, det skal Lovgivningsmagten; men det, som Organisationerne og de enkelte Mennesker kunne give, er værdifulde Oplysninger om, hvorledes de Lønningslove, man af Budgethensyn osv. kommer til at fastsætte, i Virkeligheden komme til at virke. Sagen er nemlig den, at naar man sidder og regner med og administrativt ser paa disse lange Kolonner af Tal, som staa i Lønningslove eller i Oversigter over Lønninger, saa er det Kolonner af Tal, men bagved disse Kolonner af Tal ligger Menneskeskæbner, og det er Lovgiverens Op-gave, før han endegyldigt fastsætter de Kolonner af Tal, som skulle gælde, at søge saa vidt muligt at forstaa de Menneskeskæbner, som skabes derigennem.

Det har undret mig at se, at Jernbanemændene gennemgaaende faa en mindre god Behandling end de to andre Embedsgrene. At dette virkelig er sandt, behøver man ikke at føre langt Bevis for. Det fremgaar tydeligt af den Omstændighed, at den samlede Forhøjelse af Lønningerne er relativt langt mindre for Jernbanestaten end for de to andre Embedsværk. Jeg har da spurgt mig selv: Hvad kan nu være Grunden til, at man her har været saa paaholdende og har set saa nøje paa, at man ikke kom til i nogen synderlig Grad at forhøje disse Menneskers Indtægt og forbedre deres Stilling? Hvad kan være Grunden til, at man er gaaet saadan til Værks, at man endogsaa ved den saa tidt omtalte Assistentklasse er kommen til at foreslaa Lønninger her, som medføre, at $\frac{1}{4}$ af Assistenterne faa nogen Forhøjelse, $\frac{1}{4}$ bliver staaende, men Halvdelen vil se sine Vilkaar og Fremtids-